

РЕШЕНИЕ

№ 7786

гр. София, 13.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 14.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5051** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.204, ал.4 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба на М. Д. Д., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], ет.3, ап.7 чрез адв. К. Д. от САК срещу Областна дирекция на МВР [населено място], за присъждане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 5000 лв., ведно със законната лихва от 30.05.2018 г., които видно от изложеното в исковата молба и уточнение от 03.07.2023г., се претендира да са причинени от извършени действия при задържането му.

В исковата молба се твърди, че на 30.05.2018г. в [населено място], вследствие на физически арест и побой над брат му, докато ищецът се е опитвал да го предупреждава за евентуални удари, униформен полицаи се приближил, изблъскал го от тротоара към средата на шосейното платно хващайки го за ръката и започвайки да я извива. От патрула излязъл друг полицаи, хванал го за другата ръка, извъртял я и го съборили по корем на земята, като едновременно с това върху него паднали и двамата полицаи. Посочва, че падането било неизбежно, т.к. са извъртели ръката му до счупване и болката била много силна. След това му поставили белезници, като ищецът доброволно и без съпротива подал ръцете си. Твърди, че ареста спрямо него е бил абсолютно ненужен, т.к. не е предизвиквал полицаите, нито ги е обиждал, нито е представлявал каквато и да е заплаха за тях. Посочва, че не е получавал полицейско разпореждане, което да не е изпълнил, и въпреки това спрямо него е приложено

непредизвикано полицейско насилие. По време на самия арест е изпитвал внезапна и силна болка от прилаганите от полицаите хватки и опити да бъде съборен, от извиването на ръцете му, от стягането на белезниците и от самото падане. Освен болката, се твърди и изпитването на силно унижение, силен емоционален стрес и уплаха, продължили дълго във времето, от този момент насетне изпитвал и огромно недоверие към органите на реда. Наведени са и оплаквания, че освен насилието, към ищеца са отправени и обидни и нецензурни думи. Искането към съда е за обезщетяване за всички неимуществени вреди от задържането му-от приложената сила, обидните квалификации и епитети към него, както и заради унижението, което му е причинено от полицейските служители.

В уточнението към исковата молба, е посочено, че искът е за обезщетение на вреди, които са настъпили не от издадената заповед № 200/31.05.2018г. на началник група „Териториална полиция“ при РУ К., а от действията на служителите на ОД МВР К.-Й.Б., П.Д., С.Р. и Б.Д. по задържането му на 30.05.2018г., а именно прилагане на излишна сила, ненужно използване на помощни средства, като обезщетението цели да репарира причинените неимуществени вреди-чувство на силно емоционално разстройство и възбуда, гняв, тревожност, несигурност, страх, безпомощност, силно накърнено чувство за справедливост, срам и унижение, безсилие, неприязън към служителите на полицията, вследствие поведението на лицата от състава на ОД МВР К. и загуба на доверие в органите на реда. Моли се исковата молба да бъде уважена.

В съдебно заседание доводите се поддържат лично и с упълномощен процесуален представител на ищеца. Направено е уточнение от ищеца, че не е обжалвана първата заповед рег.№ 1947зз-196/30.052018г., с която лицето е задържано. Направено е искане за присъждане на разноски.

Ответникът – Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи-К., в представен в срока писмен отговор, оспорва предявения иск като недопустим, в условия на евентуалност като неоснователен, а претендираното обезщетение прекомерно завишено. Посочва се, че изложенията в исковата молба, както и нейното допълнение са изключително хаотични и от тях не можело да се направи извод какви точно незаконосъобразни действия на изброените длъжностни лица от ОДМВР- К. при или по повод изпълнение на административна дейност са предмет на обезщетяване. Твърди се прилагане на излишна сила и ненужно използване на помощни средства, но не се споменавало с кой съдебен акт тези действия са прогласени за незаконосъобразни. На следващо място, по отношение на недопустимостта се посочва, че ищецът вече се е възползвал от правото си да поиска и получи обезщетение за неимуществените вреди, които твърди, предвид решение по адм. дело № 12093/2019г. по описа на АССГ.

В съдебно заседание се представлява от юрк.Ч., който моли за отхвърляне на исковата претенция като неоснователна и недоказана, алтернативно за намаляване на нейния размер Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар. Представя допълнително и подробни писмени бележки в подкрепа на съжденията си.

Участващият в производството представител на Софийска градска прокуратура, прокурор Ю., счита исковата претенция за основателна и доказана.

Съдът, след като прецени представените по делото писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа страна следното:

На 30.05.2018 г. при повеждане на специализирана полицейска операция /СПО/

началникът на група „Териториална полиция“ при Районно управление - К. Й. Б. - началник група „Териториална полиция“ в Районно управление-К. към онзи момент, заедно със служителите П. Д., С. Р. и Б. Д., осъществявали контрол на пътното движение в [населено място]. Около 18.30 часа служителят С. Р. спрял за проверка лек автомобил марка „О. К.“ с рег. [рег.номер на МПС] без включени светлини. Водачът заявил, че не носи лични документи и СУМПС. Същите са донесени в следствие от неговия брат. Установена е самоличността на лицето, управлявало автомобила, а именно В. Д. Д. от [населено място], и брат му М. Д..

На 30.05.2018г. в 19.00ч. със заповед за задържане на лице е рег. № 1947зз-196/30.05.2018г. М. Д. е задържан на основание чл. 72, ал. 1, т.1 от ЗМВР във връзка със ЗМ № 359/30.05.2018г. за извършено престъпление по чл. 325, ал.2 от НК. Тази заповед не е оспорена по съдебен ред и е влязла в законна сила.

Веднага след освобождаването му М. Д. отново е бил задържан /на 31.05.2018г. в 19.00 часа/ със заповед за задържане на лице с рег. № 1947зз-200/31.05.2018г. на основание чл. 72, ал. 1, т.1 от ЗМВР във връзка със ЗМ № 362/31.05.2018г. за извършено престъпление по чл. 270, ал.2 от НК. Заповедта е оспорена пред съда. С Решение №163/11.06.2018г. по адм.дело № 227/2018г. на Административен съд-Кърджали е отменена Заповед за задържане на лице - М. Д. с рег.№1947зз-200/31.05.2018г., оставено в сила с решение №11064/16.07.2019г. по адм.дело №9062/2018г. по описа на Върховен административен съд. На 16.10.2019г. Административен съд-София-град е бил сезиран с искова молба от М. Д. срещу Областна дирекция на МВР-К. с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Исковата претенция е с размер 2000 лева и с нея се претендира обезщетяване на неимуществени вреди - уплаха, напрегнатост, унижение, засегнати чест и достойнство, възмущение, че бил заведен с белезници за освидетелстване в МБАЛ „Д-р А. Д.“- К., преживени стрес и унижение. Образувано е административно дело №12093/2019г. Административен съд-София-град е постановил решение №1848 от 21.03.2022г., с което осъжда Областна дирекция на МВР-К. да заплати на В. Д. сумата от 1000 лева, за претърпени от ищеца вследствие незаконосъобразен административен акт - Заповед за задържане на лице рег.№ 200/31.05.2018 г., издадена от Началник група "Териториална полиция" при РУ-К. към ОД на МВР-гр.К., ведно със законната лихва, считано от 16.07.2019 г., до окончателното изплащане на сумата. Решението е влязло в законна сила на 22.04.2022г.

Във връзка с подадена жалба от В. Д. Д. и М. Д. Д. от [населено място], [улица], ет. 3, ап. 7, общ. Столична, с вх. № 812102-2540/17.10.2018 год. по описа на ОДМВР - К. и вх. №3364/2018г. на Окръжна прокуратура - К., със Заповед с рег.№ 292з-2039/19.10.2018 г. на директора на ОДМВР-К. комисия е извършила проверка. Комисията приключва работата си по проверката, като материализира изводите си в справка с рег.№292р-27697/14.12.2018г. Изводите на комисията са, че жалбата на В. Д. Д. и М. Д. Д. от [населено място], [улица], ет. 3, ап. 7, общ. Столична е неоснователна. В хода на проверката не са установени данни и факти за извършени престъпления и/или нарушения от страна на полицейските служители, имащи отношение по случая. Същите са действали в рамките на законовите и подзаконовите нормативни документи, регламентиращи дейността им. Справката от извършената проверка, ведно със събраните материали е изпратена на Окръжна прокуратура - К. с мнение за прекратяване.

С Постановление от 17.01.2019г. прокурор от Окръжна прокуратура-К., на основание

чл.199, ал.1, чл.213, ал.1 и чл.24, ал.1, т.1 от НПК отказва да образува Досъдебно производство по случая и прекратява преписката, като мотивите са, че липсват данни по описания случай длъжностно лице от състава на ОДМВР-К. умишлено да е нарушило или да е пропуснало да изпълни свои служебни задължения, както и да е превишило власт, за да облагодетелства себе си или да причини вреда някому.

Постановлението на прокурор от Окръжна прокуратура-К. е обжалвано от В. Д. Д. и М. Д. Д. пред Апелативна прокуратура-П.. От Апелативна прокуратура-П., с Постановление от 08.03.2019г. се потвърждава Постановление от 17.01.2019г. прокурор от Окръжна прокуратура-К., с което се отказва да образува Досъдебно производство по случая.

С Постановление от 25.03.2019г. преписка с вх.№3364/2018г. по описа на Окръжна прокуратура-К. е изпратена по компетентност на Специализирана прокуратура-С.. От Специализирана прокуратура-С. с Постановление от 15.04.2019г. отказват да образуват Досъдебно производство по случая.

Срещу ищеца М. Д. и брат му В. Д. е било образувано Наказателно дело №442/2020г. по описа на Районен съд Кърджали, като с присъда от 03.02.2021г. и двамата са осъдени. М. Д. е осъден за престъпление по чл.325, ал.1, вр. с чл.20, ал.2 от НК-извършване на непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото- хулиганство в съучастие с В. Д..

За изясняване на относимите факти и обстоятелства по делото са разпитани четирима свидетели – Н. К. Х., В. Д. Д., брат на ищеца, и свидетелите на ответника: Б. В. Д., полицейски инспектор в ОД на МВР К. и Й. С. Б., началник група в ОД на МВР през 2018г.

Свидетелката Х. твърди, че полицейските служители са съборили на земята ищеца, но не е сигурна как точно се е случило това. Счита, че М. е казал нещо на полицаите и това е причината да го повалят на земята. Същата посочва, че няма представа как се е чувствал по време на задържането, но не е чула или видяла да оказва съпротива.

Свидетелят Д. – брат на ищеца, описва как ищеца е съборен на земята и колко време е бил там. Посочва как се е чувствал ищеца след преживяното, а именно изживял е негативни преживявания. Твърдението на свидетеля, че брат му не е говорил с полицаите преди задържането му се опровергават от св.Х. и свидетелите на ответника. Свидетелите Й. Б. и Б. Д.- полицейски служители, участвали при задържането на ищеца, установяват, че вследствие неизпълнение на устно разпореждане ищецът е задържан на 30.05.2018г. поради оказана съпротива при поставянето на белезниците от св. Д., бил повален на земята. С белезниците стоял около 15 минути. Двамата свидетели са категорични, че св. Х. не е присъствала на мястото на фактическото задържане. Тези показания съдът приема за обективни, безпристрастни и непротиворечиви, съответни на останалите доказателства по делото. Съдът не кредитира показанията на св. Х., които са противоречиви и за която се установи, че не е очевидец на случилото се. Също така, тя е в близки отношения с ищеца и очевидно цели да му помогне. Показанията на св.Д. са в противоречие с останалите доказателства, а и с оглед близката родствена връзка и висящо производство по предявен от свидетеля иск на осн. чл.1 ЗОДОВ за същата дата и случай, не могат да бъдат възприети като обективни и безпристрастни.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Искът по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е осъдителен и в него като процесуален субституент на държавата участва съответното юридическо лице/ЮЛ/, свързано с дейността на

органа, който е постановил незаконосъобразния акт или осъществил незаконосъобразни фактически действия. В случая като ответник по иска съгласно изискванията на чл. 205 от АПК е посочено ЮЛ, чиито служители се твърди да са причинили увреждане на ищеца. Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи - К., която по силата на чл. 37, ал. 2 ЗМВР е юридическото лице на бюджетна издръжка. Искът е предявен в срока по чл. 110 ЗЗД, във вр. § 1 от ЗР на ЗОДОВ. Не съществува друг ред, по който да бъдат репарирани претендираните вреди, поради което е допустим искът по чл. 1 от ЗОДОВ, съгласно чл. 8, ал. 3 от ЗОДОВ.

Предвид изложените съображения съдът прецени исковата молба като допустима.

Разгледана по същество исковата молба е неоснователна, по изложените по-долу фактически и правни съображения.

Доказателствената тежест е разпределена между страните с Определение от 14.09.2023г. чрез предварителния доклад по делото, на основание чл. 146, ал. 1, т. 5 от ГПК.

Предявеният иск е с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, по силата на който държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ дължимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Отговорността обаче не се презумира от закона, затова е задължително да бъде установено по несъмнен начин наличието на кумулативно изискуемите се предпоставки за отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ - незаконосъобразен акт, действие или бездействие по административна дейност, отменени по съответен ред, вреда, причинна връзка между отменения акт, действие или бездействие и вредата. При липсата на който и да е елемент от фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ.

В случая, исковата претенция не се основава на твърдения за вреди от незаконосъобразна заповед за задържане-рег.№ 1947зз-196/30.05.2018г., за която безспорно се установи, че не е обжалвана и е влязла в законна сила, а върху незаконния характер на действията по фактическото задържане на лицето, предхождащи издаването на заповедта за задържане. В тази връзка в настоящото производство следва да се установи дали тези фактически действия, върху които се основава исковата претенция се включват в кръга от действия, които са част от процедурата по чл. 72 ЗМВР. Дали е била налице съпротива от страна на ищеца или друг вид провокация при задържането. Налице ли са били основанията, предвидени в закона както за употреба на физическа сила, така и необходимостта от използването на помощни средства.

От събраните доказателства не се доказва по безспорен начин един от елементите на фактическия състав за реализиране на отговорността - незаконосъобразен акт, действие или бездействие по административна дейност, отменени по съответен ред и в този смисъл искът се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен, по следните съображения.

Полицейското задържане представлява сложна съвкупност от фактически действия на полицейските органи и правни действия, състоящи се в издаване на заповед за задържане. Този извод се основава на съдържанието на чл. 72 и сл. ЗМВР, което създава възможността издаването на заповедта за задържане да следва действията по

неговото извършване и посоченият в закона момент, от който задържането се счита за извършено - от ограничаване правото на придвижването на задържаното лице, макар все още заповед да не е издадена.

Полицейските органи са натоварени с провеждането на държавната политика в областта на опазването на обществения ред и сигурност /вж. чл. 2 от ЗМВР/, т.е. това е упражняване на държавна власт-изпълнителна, което по правното си естество е проява на административна дейност. Същата с оглед принципите, прогласени в чл. 3 от ЗМВР следва да е основана на закона и да зачита правата на гражданите и тяхното достойнство. Тоест, това е правно регламентирана дейност, която съгл. чл. 3, ал. 2 от закона подлежи на граждански контрол от предвидените в законодателството органи, вкл. съдебен, както в случая. По силата на специалния закон –ЗМВР, на полицейските служители са възложени различни административни правомощия. В случая предмет на изследване са тези, разписани в нормата на чл. 72 от ЗМВР - правомощието на полицейските органи да задържат лице, при наличие на някоя от предвидените в ал. 1 на същата разпоредба предпоставки, без предварителната санкция на съдебен орган.

От установените по-горе факти се доказва, че униформени служители на МВР са извършвали проверка, при провеждане на специализирана полицейска операция на 30.05.2018г. в [населено място]. В рамките на тази процедура ищецът проявил вербална агресия и неподчинение на полицейските разпореждания като започнал да се държи непристойно, грубо и агресивно спрямо полицейските служители. Въпреки предупрежденията на полицаите към брата на ищеца да се отдръпне от платното, за да не създава опасност на участниците в движението, същият не се подчинявал, оказвал съпротива, отправял обиди към служителите. Същите устно го предупредили, че ако не престане с тези свои действия, ще бъдат използвани помощни средства белезници и ще бъде задържан. При тази ситуация ищецът се намесил, като започнал да бута служителите, за да не поставят белезници на брат му. При което същият бива повален на земята и му били поставени белезници. В тази връзка предвид противоречието между показанията на полицаите и твърдението на ищеца, съдът взе предвид, че показанията на полицейските служители помежду си не са противоречиви, като са обективни и безпристрастни. Същите кореспондират и с отразеното в мотивната част към самата Заповед за задържане, която не е обжалвана от ищеца и е влязла в законна сила. Съответстват и на отразеното в Докладната записка от 30.05.2018г. (л.47) за повода за употреба на физическа сила и помощни средства. Освен това, твърдението на ищеца, че спрямо него е използвана неправомерно физическа сила и помощни средства преди задържането му със Заповед за задържане на лице рег. № 19473з-196 от 30.05.2018г. е неподкрепено с доказателства. Напротив, от всички събрани доказателства, в това число и от доказателствата по досъдебното производство, образувано срещу ищеца и срещу брат му, както и от образуваното срещу тях наказателно дело пред РС-Кърджали е видно, че причина за употребата на физическа сила и помощни средства е поведението на ищеца, който при извършената проверка на 30.05.2018г. е бил агресивен, обиждал е и се е заканвал на полицаите. Установено е, че след като е застанал на пътното платно е

създал опасност за себе си и за другите участници в движението, което принудило двама полицейски служители да го избутат на тротоара и това обусловило поставянето на белезници на ръцете му. Това обосновава извод за съда, че причина за употребата на физическа сила и помощни средства е именно поведението на ищеца спрямо полицейските служители, а не обратното. Нещо повече, за това свое агресивно поведение спрямо полицейските служители по време на извършване на проверката, ищецът е осъден с влязла в сила присъда за престъпление по чл. 144 от НК -закана срещу длъжностно лице и за хулиганство по чл.325,ал.2 от НК и му наложено едно общо наказание за срок от 4 месеца, чието изпълнение е отложено по реда на чл.66 от НК за срок от три години. Твърдените действия, сочени от ищеца като неправомерно използване на физическа сила и помощни средства, не могат да се опровергаят и от показанията на свидетеля- Х.-приятелка на ищеца, защото нейните показания са твърде противоречиви и недостоверни, поради което съдът не ги кредитира. Съдът не кредитира и показанията на свидетеля В. Д.- брат на ищеца, поради заинтересоваността му от изхода на делото и поради противоречието им със събрания доказателствен материал.

Впоследствие лицето е отведено в РУ на МВР К., както и до Ц. –гр.К. за медицинско освидетелстване, като не са установени наранявания. Съставена е и Заповед за задържане рег.№ 1947зз-196/30.05.2018г. на полицейски орган при РУ-К. /л.95/. В нея подробно са разяснени правата на задържаното лице по чл. 72, ал. 3 - 5 и чл. 73 от ЗМВР., както и възможността на лицето да обжалва заповедта. Поради съдържанието на описаните действия на полицейските органи, които са извършени по служба, както и поради фактическата, логическа и юридическата им връзка с последващо издадената Заповед за задържане на лице, съдът намира, че това са безспорно фактически и технически действия, които са част от процедурата по задържане на лице от полицейски орган по чл. 72 от ЗМВР и същите са извършени съобразно закона.

Съдът посочва, че задържането за срок до 24 часа по чл. 72 от ЗМВР представлява принудителна административна мярка, прилагането на която се свързва с осъществяване на административна дейност от административни органи при упражняване на нормативно регламентирани административни функции и правомощия. В този смисъл като властнически акт издаден от административен орган /полицейски орган по см. на чл. 57, ал. 1 от ЗМВР/, по административен ред и при изпълнение на административна дейност, заповедта за задържане на лице по чл. 72, ал. 1 от ЗМВР представлява акт на длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност по см. на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Изискванията към фактическите действия при осъществяване на полицейско задържане са разписани в ЗМВР, Инструкция № 8121з-78/24.01.2015 г. на МВР, за реда за осъществяване на задържане, оборудването на помещенията за настаняване на задържани лица и реда в тях. Така според чл. 75, ал. 1 от ЗМВР при извършване на задържане по чл. 72 полицейските органи вземат мерки за осигуряване на личната си безопасност. Алинея втора на чл. 75 от ЗМВР разяснява, че мерките по алинея първа се изразяват в извършване на

проверка на лицето за наличие на опасни за живота и здравето предмети или вещи и готовност на полицейските органи във всеки момент да въздействат върху задържаните лица с предупреждение, сила, помощни средства или оръжие.

Нормата на чл. 85, ал. 1 от ЗМВР предписва, че при изпълнение на служебните си задължения полицейските органи могат да използват физическа сила и помощни средства само, когато това е абсолютно необходимо и са изброени в десет пункта предпоставките за това. Между тях са такива като отказ да се изпълни полицейско разпореждане или съпротива на полицейски орган и др. Редът за употреба на физическа сила и помощни средства е разписан в Наредба № 8121з-418/14.03.2017 г. на МВР, за реда за употреба на физическа сила и помощни средства от служителите на МВР. Съгласно чл. 5, ал. 1 от посочената Наредба от мл.ПО Б.Д. е изготвена докладна записка до началника на РУ-К. на 30.05.2018г. Описано е поведението на ищеца и причините за задържането му. Доказателствената сила на този писмен акт не е оспорена, а по същество доказателствената стойност на същия е висока. Това е официален документ, изготвен от длъжностно лице по повод службата му, участвало при задържането и то във времето непосредствено след задържането.

Настоящият състав на съда приема за безспорно доказано, че от страна на ищеца е осъществена провокация, вербална и с действия, изразяваща се в неподчинение, грубо и непристойно държание и неизпълнение на полицейски разпореждания. Разпореждания, които са дадени от полицейските служители са ясно изразени, непосредствено възприети от Д., но съзнателно игнорирани. Самото фактическо задържане на лицето е извършено след неколкократно предупреждения и разяснения, а в хода на същото е била налице физическа съпротива срещу полицаа от страна на лицето, поради което са се намесили още полицаи. Това в крайна сметка е обусловило и употребата на помощно средство /белезници на ръцете/. Настоящият състав намира, че с оглед конкретните факти и обстоятелства е било налице фактическо основание, предвидено в хипотезата на чл. 85, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗМВР, за употреба на физическа сила и помощни средства при задържането на Д.. Последният е отказал неколкократно да изпълни разпорежданията на проверяващия полицаи, което създава предпоставки за застрашаване на живота и здравето на полицаите и осуетява проверката. Поради това съдът приема за доказано, че от страна на ищеца е била налице провокация и съпротива, които са основания, предвидени в закона както за употреба на физическа сила, така и за използването на помощни средства.

Използването на сила и помощни средства в конкретния случай е било наложително, а начинът по който са реализирани не противоречи на изискванията на посочените по-горе нормативни актове. Съобразено е с конкретната обстановка и личността на нарушителя /вж. чл. 6 от Наредбата/. Отправени са първоначално предупреждения /чл. 3 от същата/. Преустановено е незабавно след постигане на законната им цел /чл. 6, ал. 4 /.

От изложените дотук съображения се установи, че фактическите действия на полицейските органи по задържане на ищеца М. Д. са законосъобразни –

необходими и навременно реализирани, без да надхвърлят обичайните негативни изживявания, свързани с такива действия.

Предвид гореизложено съдът приема, че предявеният иск следва да бъде отхвърлен, като недоказан и неоснователен, както и акцесорният такъв за законната лихва за забава от датата на увреждането.

При този изход на делото съдът намира за основателно своевременно поисканото от ответника присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, дължимо на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ при отхвърляне на исковете, което съдът определя в размер на 100лв.

С оглед изложеното, Административен съд София град, първо отделение 4 –ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като недоказан и неоснователен, искът предявен на осн. чл.1, ал.1 ЗОДОВ от М. Д. Д., ЕГН [ЕГН] срещу Областна дирекция на МВР – К. за присъждане на обезщетение в размер на 5000 лв., ведно със законната лихва от 30.05.2018 г., причинени от извършени фактически действия при задържането му на 30.05.2018г. в [населено място].

ОСЪЖДА М. Д. Д., ЕГН [ЕГН] да заплати на Областна дирекция на МВР - К. разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лв.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщаването на страните, че е изготвено.

На основание чл. 138, ал. 3 от АПК препис от решението да се изпрати на страните по делото.

СЪДИЯ: